

Bare rolig,

Kunstakademiet består

Helt som forventet beskæftiger dimittenderne på det Kongelige Danske Kunstakademis afgangsudstilling sig med postkoloniale forhold, køn, race og seksualitet, men også alt muligt andet.

Afgang 2022

★★★★☆

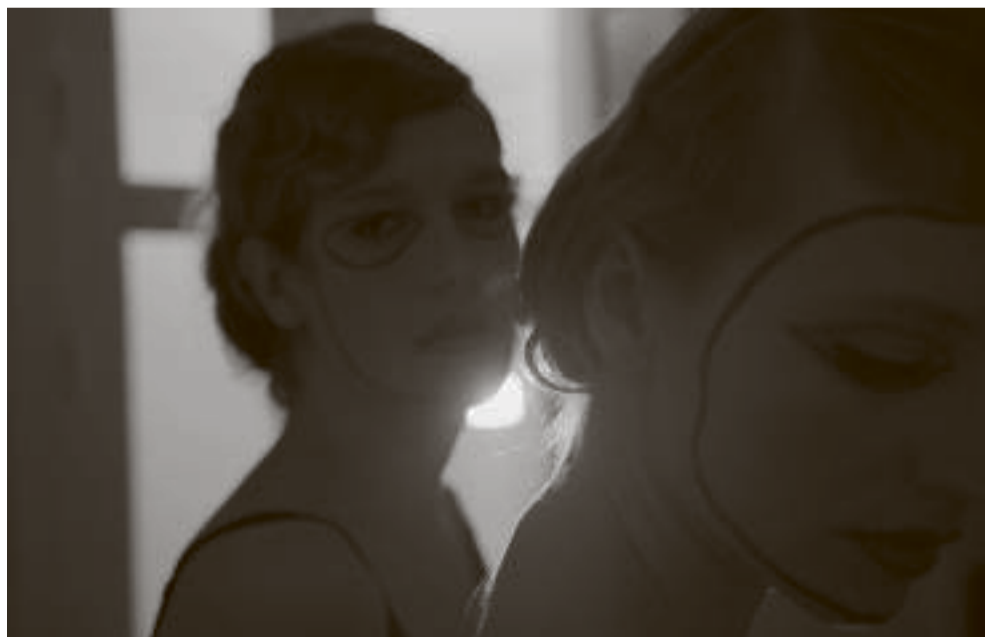
Hvad: »Afgang 2022«
Hvor: Kunsthal Charlottenborg,
Kongens Nytorv 1, København K.
Hvornår: Frem til 22. maj.

Af Birgitte Ellemann Höegh
bieh@berlingske.dk

I kan godt tage det roligt. Det Kongelige Danske Kunstakademi og resten af samfundet består. Igen i år.

Efter at vi i sensommeren kom på fornavn med et lille, potent udsnit af akademiets elever, som en dokumentarist på DR2 havde sat sig for at undersøge i kølvandet på den omdiskuterede busteaktion, har der fra flere fløje været bekymring for, om skolens elever overhovedet ønsker at kommunikere med andet end aggression med det samfund, de er udsprunget af.

Det gør stort set alle 25 elever. På en både

Cassie Augusta Jørgensen er i sit sort/hvide videoværk optaget af krop og køn – og Lili Elbes liv. Hun var en af de første kvinder i historien, der gennemgik en kønsskifteoperation – og så for øvrigt studerende her på akademiet for lidt over hundrede år siden, som kunstneren selv, der performer i videoen. Foto: David Stjernholm

poetisk, vedkommende, rørende og uaggressiv, ja faktisk fuldkommen ubekymret facon.

Som de står dér i foyeren og modtager kuratorernes tale ved udstillingens åbning, virker de mærkbart menneskelige, spraglede, undersøgende og en anelse sårbare. Præcis som deres afgangsværker.

Navnlig i år er overgangsritualet fra skole til det selvstændige virke interessant. For de her dimittender har været udsat for lidt af hvert.

Flere af deres lærere og endda deres rektor er blevet fyret oven på både #metoo-, buste- og ledelsessager. En whistleblowerordning og uvildig undersøgelse har været inde over. Undervejs har coronapandemien isoleret eleverne. Samtidig er en generel debat om strukturel undertrykkelse af race, køn og seksualitet blevet fokus i den kunstverden, de er med til at få til at spire, og har fået medier og meningsdannere til at rette blikket intensivt mod deres adfærd og kunst.

Og nu står de så her, som den første generation af dimittender med truslen om en tredje verdenskrig hængende over deres hoveder.

Kort sagt heftige vilkår for en gruppe unge talenter, som bliver opfordret til at åbne alle

»De er tydeligvis et hold af enere, der arbejder med hvert deres individuelle aftryk.«

massehysteri, man kender til - nemlig danseplagen.

I en glasmosaik, der synes at sprænge gennem Charlottenborgs glasloft på flere planer, har Esben Weile Kjær viderebearbejdet et kobberstik af danseplagen. De middelalderlige skikkelser er forenkledede, farverne psykedeliske og formatet som en mobiltelefon. Med nogle minutters mellemrum afspilles et popnummer, og således kædes hele molevitten sammen til en danseplage anno 1518 nu på TikTok!

Christian Vindelev bygger miniatureboligblokke med brutalistisk tilsnit i materialer, han har fundet i en kælder, og får os til at forholde os til levet og konstrueret liv. For Simon G. Jakobsson gælder det edderkoppespindsspinke tårne fra en fiktiv metropol, der får mig til at tænke på Fritz Langs »Metropolis«. De har lysdioder i toppen og en sol bag sig, der blænder op og ned i samme rytme som solens daglige gang. Jeg bevæger mig med åndeløs beundring mellem tårnene med en vished om, at jeg kan vælte dem omkuld med et enkelt puf og besnæres af balancegangen mellem illusionen om deres monumentale styrke og fysiske skrøbelighed.

Omsorg, tid og hylende ulve

Flere kunstnere inviterer til dialog. For eksempel Anabela Veloso, der opfordrer mig generøst til at grave jord op af en kegleformet bunke og tage den med hjem i en konvolut for at forbinde mig til hendes værk - eller jord. Hvis jeg gemmer den godt, kan jeg komme tilbage og aflevere den i en fælles ceremoni senere på året. Jeg kan også deltage aktivt i Mari Lepistö's performative foredrag. Hun kommunikerer blandt andet med hylende ulvelyde i sit besynderlige foredrag, der kan minde om et rollespil, bortset fra at hun selv bestemmer alt. Værket prikker til menneskelig ensomhed og giver mig præcis samme fornemmelse, fordi jeg ikke rigtig kan koble mig til det.

Det kan jeg til gengæld til Anna Munk Johansens sfæriske værker, hvor noget krattes væk og andet lægges på - for eksempel blad-sølv, der giver hendes installation en ikonografisk æstetik i sin udflydende og sine steder stivnede form.

En lignende dobbelthed gør sig gældende i Gurli-Marie Lindums skulpturer i stivnet tekstil, hvor hun har fat om sit nylige moderskab og den omsorg, der forventes af hende. På et vasketøjstativ stritter nuttet babytøj lige op i luften, som en hund, der rejser børster.

Anna Kristine Hvid Pedersen har greb om samme opbremsning i sin stillebenmotiver, der mestrer trompe l'œil-teknikken til perfektion. Jeg nikker anerkendende til to forbigående dimittender, der mener, at de er »sygt flotte«. Maleriet er stadig interessant at gå på opdagelse i, understreger hun med sine obskure sammenstillinger af håndvægte, fletninger og citroner i net - i oliemaling.

I udstillingens sidste lokale er en lille strikret koboltblå skikkelse anbragt på gulvet. Den har armene om sine ben og ligner én, der passer på sig selv. Sammen med sin mor og moster har Clara Busch strikket sin skikkelse ud fra en lerskulptur, som hendes mormor engang lavede. Den er rørende enkel i sin selvomsorg og ro, alt imens den kommunikerer effektivt med den kunsthistorie, kunstneren er udsprunget fra. Et sympatisk og varmt punktum for årets Afgang 2022, der i flere værker vidner om, at eleverne er i oplagt dialog med deres ophav.

Det kan godt være, at Afgang 2022 har ladet sig farve af præcis samme samtid, men de er tydeligvis et hold af enere, der arbejder med hvert deres individuelle aftryk. Samtidig står de i samlet flok som et vedkommende hold med et godt og gennemtænkt materiale.

De kan godt sænke skuldrene, tage hårtotten ud af munden og springe ud i foråret og lade deres talent blæse i de retninger, som deres sind og samtid byder dem.

Maja Malou Lyse går i sin video »Antibodies« i opvakt og morsom dialog med sexlegetøjet »Satisfyer Pro« om forhold mellem krop, identitet og billede i kunsthistorien. Måske skal vi bare lade være med at afbillede dén krop, kommer hun frem til. Foto: David Stjernholm

Clara Buschs ømme, strikkede skulptur sender hilsner til hendes mormors lerversion og vidner om et ønske om at læne sig kærligt op ad kunsthistorien. Foto: David Stjernholm

sluser og bruge rub og stub af deres egen og omverdenens tilstand i deres kunst. Og Afgang 2022 har naturligvis taget farve af alt det, de har været eksponeret for.

I salene er der bearbejdnings af postkoloniale forhold, krop, køn, queer, nationalitet, flygtningestrømme og coronapandemi - men i afgrænsede, beherskede og mættede portioner. Der er ikke nogen værker, der skrider til himlen eller ryster vores grundvold. Det meste har en stærk æstetisk værdi og moden form. Hvis der overhovedet er noget at undre sig over, er det, at de ikke er gået mere ekspressivt til værks.

Til gengæld øjner jeg en særlig kvalitetsbevidsthed løbe gennem værkerne. For eksempel i Martin Brandt Hansens montre med de postkoloniale artefakter. Maja Lyse er i sine kropsaktivistiske videoer kommet et skridt videre fra sine tidligere værker, vi har kendt fra hendes udstillinger og DR2-program. Iklædt en »Mona Lisa-bluse« går hun i opvakt og morsom dialog med sexlegetøjet »Satisfyer Pro« om forhold mellem krop, identitet og billede i kunsthistorien.

De ender med at konkludere, at den bedste

måde at komme kropsliggørelse til livs på er ved slet ikke at vise kroppen. Længere inde i lokalet er Cassie Augusta Jørgensen anderledes optaget af kroppen i sit videoværk om Lili Elbes liv. Hun var en af de første kvinder i historien, der gennemgik en kønsskifteoperation - og så for øvrigt studerende her på akademiet for lidt over hundrede år siden, som kunstneren der performer i videoen og interesserer sig for krop og køn.

TikTok og massehysteri

Men der er også en række værker, der stikker i alle mulige andre overraskende retninger. For eksempel Esben Weile Kjærs fascination af danseplagen fra 1518, hvor horder af mennesker dansede manisk til de døde. Ideen til at bearbejde den besynderlige begivenhed opstod under coronapandemien, hvor det kom frem, at et stigende antal teenagere pludselig udviklede ticks af at se TikTok-videoer med tics. De smittede simpelthen hinanden, ligesom det første kropslige

Esben Weile Kjærs monumentale og veludførte glasmosaik sætter en absurd danseplage anno 1518 ind i en nutidig TikTok-ramme. Foto: David Stjernholm